

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Z. M.**, zastoupeného Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem v Brně, Havlišova 15, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2011, č. j. 2804-392/2011-010100-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 10. 8. 2011, č. j. 2804-392/2011-010100-21, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám Mgr. Luděka Růžičky, advokáta se sídlem v Brně, Havlišova 15.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 11. 2011 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2011, č. j. 2804-392/2011-010100-21, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Celního úřadu Břeclav (dále též „správce daně“) ze dne 24. 11. 2010, č.j. 25582-391/2010-021100-021. Rozhodnutím bylo žalobci vyměřeno z dovezeného zboží dovozní clo (dále též „clo“), spotřební daň a daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“). Napadené rozhodnutí považoval za nezákonné, nepřezkoumatelné, založené na podstatných vadách řízení a vydané v rozporu s právními předpisy.

[2] Žalobce podal k zdejšímu soudu dalších 390 žalob. Z celkového počtu 391 žalob napadlo senátu 29 celkem 131 věcí chronologicky vedených pod sp. zn. 29 Af 148/2011 až 280/2011 (s výjimkou věcí pod sp. zn. 29 Af 203/2011, 29 Af 204/2011 a 29 Af 205/2011) a 29 Af 32/2012. Nyní projednávaná žaloba byla obdobná jako ostatní, avšak nebyla s nimi spojena, neboť v bodu III.A žaloby byla uplatněna specifická námitka vnitřní rozpornosti, která v ostatních věcech uplatněna nebyla.

[3] Pro mimořádné množství podaných žalob bylo rozhodování všech věcí žalobce rozděleno mezi tři senáty zdejšího soudu (29, 30 a 31). Senát 31 s ohledem na pořadí, v jakém k němu věci došly, již dříve rozhodl (17. 10. 2012) o části podaných žalob. Jelikož tyto úzce souvisely i s nyní posuzovanou věcí, dospěl senát 29 zdejšího soudu k závěru, že s přihlédnutím k zásadám efektivy řízení a legitimního očekávání žalobce, zde byly ve smyslu § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), dány závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci.

II. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[4] Z konkrétních okolností přezkoumávaných věcí je pro přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti.

[5] Dne 24. 11. 2010 vydal správce daně platební výměr č. j. 25582-391/2010-021100-021, kterým žalobci vyměřil z dovezeného zboží (benzín automobilový 95 Eurosuper) dovozní clo, spotřební daň a DPH. Dle správce daně vznikl celní dluh v okamžiku, kdy bylo dovezené zboží odňato celnímu dohledu. Za toto protiprávní jednání byl žalobce odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č. j. 39 T 10/2005-9474, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007-10.646. Žalobce se tak stal společným a nerozdílným dlužníkem ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „celní zákon“).

[6] Proti uvedenému platebnímu výměru podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém namítal, že rozhodnutí bylo nesrozumitelné, neurčité a neplatné, neboť neobsahovalo základní náležitosti dle § 32 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ale ani obecné náležitosti ve smyslu § 34 a následujících zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „občanský zákoník“). Dále mělo dojít k nesprávné aplikaci všech použitých hmotněprávních daňových předpisů, tj. zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „starý zákon o dani z přidané hodnoty“), zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále též „starý zákon o spotřebních daních“), zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále též „zákon o spotřebních daních“) a celního zákona, neboť žalobce nebyl dlužníkem ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. Žalobce konstatoval, že součástí správního spisu sice je pravomocný trestní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č. j. 39 T 10/2005-9474, ale ani trestní soud nebyl schopen popsat a prokázat jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu. Nebyl totiž opatřen ani jeden důkaz, který by vinu prokazoval. Proti rozsudku bylo tehdy žalobcem podáno dovolání k Nejvyššímu soudu. Dle žalobce nebyl žádný důkaz opatřen ani v řízení daňovém. Dokazování tedy nebylo provedeno zákonným způsobem a došlo k porušení § 2 odst. 1, 2, 3, 9, § 31 odst. 1, 2, 4 zákona o správě daní a poplatků. Správce daně byl navíc podjatý a zneužil své pravomoci.

Žalobce rovněž namítl, že právo vyměřit mu daň již zaniklo, neboť je nepřijatelné, aby mohly být daně vyměřeny v libovolné lhůtě. Byl tedy porušen § 268 celního zákona a § 47 zákona o správě daní a poplatků.

[7] O odvolání žalobce proti výše uvedenému platebnímu výměru rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

III. Obsah žaloby

[8] V podané žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, založené na podstatných vadách řízení a vydané v rozporu se zákonem. Soudu proto navrhl zrušit napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správce daně a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. K tomu uvedl následující námítky:

III.A Námítka prekluze práva vyměřit daň

[9] Stěžejní námítka uplatněná v žalobě se týkala prekluze práva vyměřit daň. Žalobce měl za to, že žalovaný v jeho věci nesprávně aplikoval § 268 celního zákona, pokud dospěl k závěru, že právo k vyměření daně žalobci nezaniklo a rozhodnutí správce daně nezrušil.

[10] Ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona pozbylo ke dni 30. 4. 2004 platnosti, neboť od tohoto okamžiku začalo v České republice platit nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává Celní kodex Společenství, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „celní kodex“). Od 1. 5. 2004 tedy neměly procesní úkony, dle kterých mělo dojít k přetržení prekluzivní lhůty (ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona), hmotněprávní oporu k tomu, aby běh lhůty přetrhly. Ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona totiž již nebylo součástí platného práva. Jinak řečeno, pokud by správce daně učinil úkon do 30. 4. 2004, měl by takový úkon účinky podle § 268 odst. 3 celního zákona, tj. prodloužil by lhůtu do 31. 12. 2007. Po 30. 4. 2004 však již procesní úkony takové účinky mít nemohly. Vstupem do Evropské unie se platnost a přerušení prekluzivní lhůty měla odvozovat výhradně od celního kodexu. Na tom nic nezměnil ani hmotněprávní charakter § 268 celního zákona.

[11] Postup, kterým by mohla být tříletá subjektivní prekluzivní lhůta neustále prodlužována, narušuje právní jistotu daňových subjektů. Jak potvrdily správní soudy, je nezbytné, aby každé zahájené řízení bylo zakončeno v subjektivní prekluzivní lhůtě – tj. zde ve lhůtě tříleté. V případě žalobce trvala právní nejistota k okamžiku podání žaloby již 7 let. Postup, při kterém je neustále prodlužována zákonná tříletá lhůta, aniž by bylo rozhodnuto o právech a povinnostech účastníka řízení, nemohl obstát nejen na poli jednoduchého práva, ale zvláště na poli práva ústavního. Došlo totiž k porušení práva na spravedlivý proces a rovného postavení subjektů ve správním řízení. Takový výklad zákona byl libovůlí správního orgánu.

[12] Úkony, o které se žalovaný opíral jako o úkony přetrhávající prekluzivní lhůtu, nebyly učiněny v řízení o této dani. Aby mohl mít úkon účinky ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona (potažmo ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), měl být proveden v tom kterém individuálně určeném a zahájeném řízení. Dané úkony tedy nemohly přetrhnout lhůtu pro vyměření daně; navíc ani neměly kvalitu úkonů, které by byly schopny přetrhnout běh lhůty. Žalobce dále v žalobě popsal jednotlivé procesní úkony a rozvedl důvody, proč tyto úkony nebyly způsobilé běh lhůty přetrhnout.

[13] Žalovaný nesprávně vyložil § 268 celního zákona, čímž bylo zasaženo do práv žalobce garantovaných čl. 11 odst. 5 a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

III.B Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

[14] Žalovaný se v odvolacím řízení nevypořádal se všemi námitkami, které žalobce uvedl v podaném odvolání. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné, neboť byl porušen § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“), popř. dřívější § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků.

[15] V bodě 5 podaného odvolání namítal žalobce podjatost správce daně, dokonce hraničící se zneužitím pravomoci úřední osoby. Správce daně ani žalovaný však na tuto výtku nereflektovali. Porušili tak nejen § 116 odst. 2 daňového řádu, ale také § 77 téhož zákona.

[16] Škoda, která vznikla, měla být řešena buď v adhezním řízení v rámci trestního řízení nebo v řízení o náhradu škody v rámci pracovněprávního sporu, nikoliv ale v řízení celním, resp. daňovém. Žalobce nebyl daňovým subjektem, tedy osobou povinnou platit DPH a spotřební daň, a současně ani osobou, které vznikl celní dluh, a jež by měla povinnost uhradit dovozní clo. Žalovaný neuplatnil náhradu škody v probíhajícím trestním řízení a v podstatě celní řízení zneužil k tomu, aby minimalizoval své vlastní pochybení. Postup správce daně je projevem libovůle, úmyslným účelovým zneužitím práva a vede k ekonomické a sociální likvidaci žalobce. Uvedené je o to závažnější, že řízení bylo vedeno bývalými kolegy žalobce z Celního úřadu Břeclav a podle přímých pokynů žalovaného.

[17] Žalobce byl za své nedbalostní jednání (ze dne 28. 12. 2003) propuštěn ze služebního poměru, neprávem odsouzen a nyní byly jemu, místo evidentních viníků, vyměřeny spotřební daň a daň z přidané hodnoty. Správní orgány tak při vydání napadených rozhodnutí postupovaly v rozporu se zásadou ne bis in idem.

[18] Žalovaný dále nevypořádal odvolací námitku, že rozhodnutím správce daně došlo k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

III.C Námitka vnitřní rozpornosti

[19] Napadené rozhodnutí je dle žalobce vnitřně rozporné, neboť potvrdilo výrok rozhodnutí správce daně (místo změny rozhodnutí), který je rovněž od počátku vnitřně rozporný. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí bylo totiž žalobci vyměřeno dovozní clo ve výši 13 542 Kč, avšak v další části výroku o výpočtu cla je dovozní clo vypočteno částkou 295 733.76 Kč. Není tak postaveno na jisto, jaká částka cla měla být správně vyměřena. Napadené rozhodnutí je v tomto nesrozumitelné a nepřezkoumatelné také pro nedostatek důvodů, když žalobce na tento rozpor poukázal již ve svém odvolání.

[20] Rozhodnutí je rozporné a nesrozumitelné (a tedy nepřezkoumatelné), i pokud jde o uváděný okamžik vzniku celního dluhu. Na str. 2, 5 a 13 napadeného rozhodnutí se pokaždé uvádí jiné datum. Není tedy postaveno najisto, kdy ke vzniku celního dluhu došlo.

[21] Rovněž není postaveno na jisto, zda byla správními orgány použita správná sazba spotřební daně. Žalobce má za to, že daň mu byla evidentně stanovena v nesprávné výši.

III.D Námitky vztahující se k náležitostem rozhodnutí o vyměření DPH

[22] Žalobce uvedl, že nebyl a není osobou povinnou platit daň ve smyslu § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty.

[23] Poukázal-li žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na to, že žalobce je osobou povinnou platit DPH z titulu dovozu zboží s poukazem na § 323 odst. 1 a § 240 odst. 3 celního zákona, pak správní orgány měly podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků [dnes §

102 odst. 1 písm. d) daňového řádu] povinnost uvést ve výroku rozhodnutí právě i celní zákon, což neučinily.

[24] Platební výměr správce daně i rozhodnutí žalovaného jsou tedy ve smyslu § 32 zákona o správě daní a poplatků, pro absenci základní náležitosti rozhodnutí, neplatné. Pokud není z výroku rozhodnutí patrné, podle jakého právního předpisu bylo rozhodováno, je tím žalobci de facto znemožněno, aby proti aplikaci toho kterého ustanovení brojil relevantními odvolacími námitkami.

[25] Nelze souhlasit se stanoviskem žalovaného, podle kterého aplikaci § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty vylučují § 42, § 43 odst. 2, 3 tohoto zákona a § 323 odst. 1 celního zákona. Pokud na žalobce nelze vztáhnout výše uvedená ustanovení celního zákona, pak § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty vylučuje, aby byl povinen hradit DPH.

III.E Námitka vztahující se k náležitostem rozhodnutí o vyměření spotřební daně

[26] Obdobně jako v případě námítky proti DPH pod bodem III.D žalobce nebyl a není osobou povinnou platit spotřební daň ve smyslu § 3 a § 18 starého zákona o spotřebních daních. Pokud žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že z aplikace celního zákona dovodil povinnost žalobce k úhradě spotřební daně, tak měl tuto okolnost vyjádřit ve výroku rozhodnutí již správce daně, což neučinil a tento nedostatek neodstranil ani žalovaný ve svém rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů tak byla zatížena procesní vadou.

III.F Námitky vztahující se k porušení celního zákona (dlužnická solidarita)

[27] Dle žalobce aplikovali správce daně i žalovaný nesprávně ust. § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, když dovodili, že žalobce je dlužníkem. Aby mohl být žalobce považován za dlužníka, musel by být dlužníkem ve smyslu § 238 odst. 3 celního zákona, což žalobce nebyl a není.

[28] Dle ust. § 240 celního zákona mělo být nejprve postaveno najisto, kdo je původním daňovým dlužníkem, resp. dlužníkem, od něž je dlužnická solidarita dalších osob, vč. žalobce, odvozována. Jiný postup by byl v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[29] Správce daně měl vyměřit daň pouze jedním platebním výměrem všem solidárním dlužníkům. Byla by tak ošetřena práva solidárních dlužníků, kteří by v případě úhrady celého dluhu věděli, vůči komu požadovat regresivní náhradu.

[30] Žalobci nelze přičítat, že byl ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona zúčastněn na nezákonném odnětí zboží celnímu dohledu. Žalobce s odkazem na § 240 odst. 1 celního zákona uvedl, že žádné celní prohlášení nepodal a neučinil ani žádný jiný právní úkon, na jehož základě by předmětné zboží neoprávněně získalo status českého zboží. Žalovaný nikdy nespecifikoval, jaký úkon žalobce ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona učinil, protože žádný takový úkon neexistoval.

III.G Námitky vztahující se ke zjišťování skutkového stavu (dokazování)

[31] Aby mohl být žalobce považován za dlužníka, muselo by být v daňovém, resp. celním řízení nesporně prokázáno, že se zúčastnil odnětí zboží celnímu dohledu a byl si vědom nebo si měl být vědom, že zboží je celnímu dohledu odnímáno. Správce daně ani žalovaný však v rozporu s § 31 zákona o správě daní a poplatků, popř. později s § 92 daňového řádu, žádné důkazy v tomto směru neprováděli. Jen přebírali části odůvodnění trestního rozsudku, přitom předmětem trestního řízení, včetně dokazování, je zcela odlišná otázka viny a trestu.

[32] Součástí správního spisu tak sice je trestní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č. j. 39 T 10/2005-9474, je však důkazem toliko o vině a trestu. Přitom ani trestní soud nebyl schopen popsat a prokázat jednání, které je žalobci kladeno za vinu. V průběhu celého trestního řízení nebyl vůči žalobci opatřen žádný přímý ani nepřímý důkaz o tom, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil. Bylo tedy povinností celních orgánů, aby vedly dokazování úplně a v rozhodnutí uvedly, od jakého konkrétního jednání žalobce dovozují naplnění podmínek § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, a o jaké konkrétní důkazy se při tom opírají. Takovým důkazem není citace odůvodnění trestního rozsudku.

[33] Namísto provedení řádného dokazování, žalovaný i správce daně pouze přebrali nedostatečné hodnocení jiného orgánu v jiném rozhodnutí, popř. zdůrazňovali též zjištění z jiných řízení, a to z šesti předchozích rozhodnutí ze dne 12. 11. 2010, v nichž figurovaly otisky služebního razítka žalobce, pouze však kvůli jeho nedbalosti.

[34] Tvrzení žalobce svědčí též důkaz, a to rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel (též „GŘC“) ze dne 26. 5. 2004, na které žalovaný nijak nerefletoval, i když jde o rozhodnutí vyššího správce daně, které je pro něj podle § 28 zákona o správě daní a poplatků závazné. Správní orgán je takovým rozhodnutím, které může osvětlit spornou otázku, vázán v jakémkoliv řízení. V daném případě generální ředitel Generálního ředitelství cel rozhodl tak, že žalobce úmyslně nezneužil služební razítko. Nepřihlídnutí k navrženému důkazu znamená postup v rozporu s § 31 odst. 2, 4 a § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků.

[35] Výše uvedený důkaz sice nedopadá přímo na danou věc, ovšem za použití argumentu od menšího k většímu lze jednoznačně dovodit, že pokud se žalobce nedopustil žádného úkonu, pro který by byl osobou ve smyslu § 240 celního zákona v šesti starších věcech, kde bylo zneužito jeho služební razítko, tím spíše takovou osobou není v případech (včetně tohoto), kde šlo o razítka jiných celníků.

[36] Ve prospěch žalobce svědčily i další důkazy, které správní orgány vědomě ignorovaly, resp. označily za účelové a irelevantní, a to protokol ze dne 18. 12. 2006, č. j. 6023-09/06-0211-021, který je veřejnou listinou a plyne z něj, že žalobce vědomě žádné kontrolní listy nepotvrdil otiskem svého služebního razítka, a protokol ze dne 3. 2. 2004, č. j. 24/04-0134-34-2, nazvaný jako „Výsledek použití chemické nástrahové techniky“, z něhož plyne, že žalobce oproti jiným bývalým kolegům nepřišel do styku s nastraženými celními kontrolními doklady. Označením těchto důkazů jako účelových a irelevantních došlo k porušení § 31 odst. 2 a § 2 odst. 1, 2, 3 zákona o správě daní a poplatků, když správní orgány postupovaly bez součinnosti s daňovým subjektem, v rozporu s právními předpisy a nepřihlížely ke všemu, co vyšlo v daňovém řízení najevo.

[37] Skutkový stav svědčil i výkladu žalobce, dle kterého by nemusel být považován za daňového dlužníka ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. Žalovaný se tak měl přiklonit k výkladu mírnějšímu pro žalobce, což plyne ze zásady *in dubio mitius* (viz nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02). I kdyby tak žalovaný neučinil, měl se těmito skutečnostmi podrobně zabývat a provést další důkazy, např. svědeckou výpověď obžalovaného Z., který jednoznačně v trestním řízení vypověděl, že ve skutečnosti se nezákonného odnětí zboží celnímu dohledu účastnilo více celníků, a že mu jméno žalobce, oproti jménům jiných celníků, nic neříkalo. Žalovaný ignoroval základní indicie, které v trestním řízení vyšly najevo. Svůj názor o tom, že žalobce participoval na odnětí věci celnímu dohledu, opřel o domněnky, nepravdy či skutečnosti, které nemohly být důkazem, resp. jejich použitím vyvrací důkazní sílu důkazů žalobce (např. rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel).

[38] Při hodnocení důkazů si žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí odporuje. Odkazem na dřívějších šest věcí dovedl zavinění žalobce, avšak současně odmítl důkazy svědčící ve prospěch žalobce, s poukazem, že šlo v těchto věcech o jinou daň.

[39] Žalovaný si rovněž protirečí, když odmítl důkaz rozhodnutím generálního ředitele GŘC s poukazem na to, že nejde o rozhodnutí v daňovém řízení. To ostatně platí i v případě trestního rozsudku, o který své rozhodnutí opírá. Dle § 28 zákona o správě daní a poplatků lze jako důkaz použít všechny okolnosti (rozhodnutí), která osvědčují spornou skutečnost.

[40] Důkazem v daňovém řízení může být toliko výrok trestního rozsudku, nikoliv jeho odůvodnění, na které se žalovaný opakovaně odvolává. Tímto žalovaný zásadně pochybil při provádění dokazování, když přiznal status důkazu subjektivním hodnocením obsaženým v odůvodnění rozsudku trestního soudu a nikoliv důkazům, které by sám v daňovém řízení provedl, resp. měl provést.

[41] Rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné a nelogické, když na jedné straně odmítá důkaz žalobce z důvodu, že nebyl proveden rozhodného dne (protokol ze dne 3. 2. 2004, č. j. 24/04-0134-34-2), a na straně druhé se opírá o blíže časově neurčené důkazy ze dne 3. 2. 2004, které byly provedeny v trestním řízení. Zcela nepřipadně žalovaný přičítá žalobci jednání blíže neurčené osoby sportovní postavy v kožené bundě ze dne 29. 1. 2004, příp. dne 1. 2. 2004.

[42] Z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů vycházely, jakou důkazní sílu jim přikládaly, a které z provedených důkazů byly či nebyly osvědčeny jako důkazy a proč. Závěry žalovaného nemají původ v daňovém řízení, nýbrž v subjektivních soudech obsažených v odůvodnění trestního rozsudku.

[43] V této souvislosti žalobce navrhl soudu doplnění dokazování, a to o výpověď svědka Z., protokol ze dne 18. 12. 2006, č. j. 6023-09-06-0211-021, protokol ze dne 3. 2. 2004, č. j. 24/04-0314-34-2, rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 26. 5. 2004, č. j. 2004/3405/4, a trestní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, sp. zn. 39 T 10/2005.

[44] S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

[45] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal k námitce prekluze a k námitkám týkajícím se rozporů s hmotným daňovým právem na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[46] K námitce podjatosti žalovaný především uvedl, že se žalobce o podjatosti zmínil až v odvolacím řízení (v souvislosti s namítanou nesprávnou aplikací zákona o správě daní a poplatků). V rámci prvostupňového řízení nebyla proti pracovníkům správce daně vnesena ani uplatněna, ačkoliv v tom žalobci nic nebránilo. V odvolacím řízení s ní nebylo možné naložit podle § 77 daňového řádu, ale byla posouzena jako odvolací námitka. V odůvodnění se s ní žalovaný vypořádal v souvislosti s právním posouzením dlužnické plurality. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v kontextu s důvody, o které byla vyslovená námitka podjatosti opřena, vyplývá, že se žalovaný námitkou podjatosti zabýval a odmítl ji. Žalovaný tuto námitku považoval za účelovou. Dodal, že se nezakládá na pravdě, neboť žádná z úředních osob, které prováděly právní úkony v daném řízení, nikdy nesloužila s žalobcem na celním úřadě.

[47] K námitce, že případné nároky na náhradu škody měly být řešeny v adhezním řízení v rámci trestního řízení nebo v rámci řízení o náhradu škody, jež mohla vzniknout v souvislosti se služebním poměrem, žalovaný uvedl, že konstantní judikatura nepovažuje nárok státu na zaplacení daně, tedy i cla, za nárok na náhradu škody způsobené trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Jde o nárok, který vyplývá přímo ze zákona. Nejde proto o nárok, který by mohly celní orgány uplatňovat v trestním řízení podle § 43 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“).

[48] Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou, že nebylo dostatečně vypořádáno porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na odůvodnění nutno pohlížet v celém kontextu. Pokud žalovaný odůvodnil právní relevanci použitých postupů, dané právní úpravy a na závěr napadených rozhodnutí uvedl, že clo, daň z přidané hodnoty a spotřební daň byly žalobci vyměřeny v souladu s právní úpravou a způsobem, který stanoví zákon, a že tak nebylo zasaženo do ústavně garantovaných práv žalobce ohledně mezí uplatňování státní moci, pak bylo nutno tuto odvolací námitku považovat za vypořádanou.

[49] Clo a daň byly žalobci vyměřeny podle zákona, nemohlo tak dojít ani k zásahu do jeho práva dle čl. 11 Listiny.

[50] Veškeré dokazování proběhlo v souladu se zákonem. Žalobce využívá vysoce konspirativního a záměrně zastřeného vztahu jednotlivých osob podílejících se svým jednáním na odnětí zboží celnímu dohledu, kdy každá měla jinou roli v dané hierarchii v rámci organizované skupiny. Jejich jednání a vzájemné vztahy lze označit za latentní, čehož využívali i v rámci trestního řízení a dokazování. Správní orgány prokázaly, že žalobce byl začleněn do struktury a společenství více osob vytvořeného a zaměřeného na získání nelegálního zdroje příjmu, plynoucího z dovozu neproclených pohonných hmot ze Slovenské republiky, a tedy byl osobou, která se účastnila odnětí zboží celnímu dohledu, čehož si byl nebo měl být vědom a byl tak solidárním dlužníkem. Předmětné dovozní případy bylo nutno začlenit do celého kontextu nelegálních dovozů pohonných hmot ze Slovenské republiky. V napadených rozhodnutích je poukazováno i na nepřímé důkazy, jimiž je prokazována vědomost žalobce o odnímání zboží celnímu dohledu, a to po celou dobu realizace nezákonných dovozů.

[51] Žalovaný vycházel z trestního rozsudku Krajského soudu v Brně ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci. V daném případě nebylo možno nepřihlídnout k § 52 odst. 2 s. ř. s., dle kterého jsou správní soudy při svém rozhodování vázány rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Extenzivním výkladem se nepochybně toto pravidlo vztahuje i na rozhodování správních orgánů a na základě dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Afs 64/2008-88) je třeba konstatovat, že v právním státě je nepřijatelné, aby dva různé orgány (zde trestní soudy a celní orgány) pohlížely na tutéž věc (ve skutkové rovině) odlišně. Tvzení, že důkazem může být toliko výrok trestního rozsudku, a nikoliv jeho odůvodnění, žalovaný odmítl, neboť na rozsudek trestního soudu je nutno pohlížet vcelku.

[52] K opakovanému tvrzení žalobce související s odkazem na jím navrhovaný důkaz (rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 26. 5. 2004, č. j. 2004/3405/4) žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, proč tento důkaz považuje za zavádějící a proč jej nelze v daňovém řízení použít. K tomu připomněl, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci uznán vinným i ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele ve smyslu § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“).

[53] Pokud jde o další žalobcem navržené důkazy (protokol ze dne 18. 12. 2006, č. 6023-09/06-0211-021, a protokol ze dne 3. 2. 2004, č. j. 24/04-0134-34-2), tyto žalovaný nepominul, jak namítl žalobce. V této souvislosti odkázal na strany 9 – 11 napadených rozhodnutí, kde se zabýval jejich zhodnocením.

[54] Další důkazy žalobce nenavrhoval, přičemž ke všem důkazům dostal možnost se vyjádřit, kterou ve vztahu k některým důkazům využil, k jiným nikoliv. Návrh žalobce provést před soudem další důkazy považoval žalovaný za nedůvodný a nevhodný. Eventuálně žalovaný navrhl, aby soud přihlédl k rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007-10.646, a k usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 6 Tdo 690/2010-244, kterým bylo zamítnuto dovolání žalobce.

[55] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

[56] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.

[57] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (dle § 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[58] Vzhledem k požadavku žalobce na veřejné projednání věci, bylo na 11. 12. 2012 nařízeno ve věci soudní jednání, při němž účastníci řízení v podstatě setrvali na svých původních návrzích i argumentaci. Soud rozhodl o věci samé při nařízeném jednání, přitom dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

[59] Pro úplnost soud uvádí, že v daném případě nebylo na místě opakovaně provádět žalobcem navržené důkazy, které byly již provedeny v řízení před správními orgány. Pokud jde o obsah správního spisu, pak ten (tj. všechny jeho součásti) není při jednání o žalobě ve správním soudnictví považován bez dalšího za důkaz. Je obrazem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav věci, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Správní soudnictví je přezkumným řízením vůči řízení správnímu. Obsah správního spisu byl známý soudu i účastníkům soudního řízení o podané žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, dostupný na www.nssoud.cz). V řízení o žalobě ve správním soudnictví tedy soud vychází z údajů obsažených ve správním spise, aby ověřil skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu, přitom tento postup nelze označit za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. Soud dále považoval za nadbytečné provedení výslechu svědka Z, v rámci soudního řízení s tím, že skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně. Je však třeba k tomu doplnit, že požadavek na tento výsledek uplatnil žalobce až v řízení soudním a nikoliv v daňovém řízení před správními orgány.

[60] Soud se v první řadě zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti, neboť z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud by soud dospěl k závěru, že určité rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pak se z logiky věci (jelikož přezkum není možný) soud nezabývá dalšími námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 11/2004-73, dostupný na www.nssoud.cz), přičemž nejdříve je nutné zabývat se nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost, neboť tato předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, podle kterého lze důvody rozhodnutí zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného).

V.A K námitce nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost

[61] Nejprve se soud zabýval rozhodnutím správce daně, neboť žalobce namítal, že výrok tohoto rozhodnutí je vnitřně rozporný. Soud dospěl k závěru, že správce daně ve věci aplikoval správné právní předpisy a správně vyměřil dovozní clo ve výši 13 542 Kč, spotřební daň ve výši 378 880 Kč a DPH ve výši 139 531 Kč. V závěru výroku své závěry přehledně shrnul do tabulky. V této rekapitulační části výroku ale udělal chybu, neboť uvedl, že základ pro vyměření cla je 241 807 Kč, sazba 5.60 %, a že vypočtená a vyměřená částka je 295 733.76 Kč. Namísto správně vypočtené částky cla v korunách českých z první části výroku pak opsal správce daně do rekapitulační části výroku částku skutečně placené ceny uvedenou ve slovenských korunách (SKK).

[62] Podle soudu jde o kombinovanou početně-písařskou chybu, resp. o tzv. zřejmou nesprávnost ve smyslu § 104 daňového řádu. Zřejmými nesprávnostmi ve smyslu tohoto ustanovení (analogicky též podle § 56 zákona o správě daní a poplatků) jsou předně chyby v psaní. Jde o různá zkomolení, překlapy, nesprávně uvedená jména, data, názvy apod. Chyby v počtech se projevují nesprávnými početními úkony (např. špatným součtem jinak správných čísel), případně v kombinaci s chybami v psaní v podobě překlepu či výpadku číselných údajů. Jinými zjevnými nesprávnostmi mohou být projevy technických závad při vyhotovování rozhodnutí, které způsobí jeho vadnost v podobě nečitelnosti.

[63] Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že na tuto vadu poukazoval již v odvolání a žalovaný na tuto námitku nereagoval. V odvolání ze dne 20. 1. 2011 proti rozhodnutí ze dne 24. 11. 2010, č. j. 25582-391/2010-021100-021, totiž žalobce obdobnou námitku neuvedl (navíc žalobce v odvolání uvedl chybnou částku dovozního cla ve výši 13 118 Kč), tudíž se k ní žalovaný ani nemohl vyjádřit.

[64] Nicméně podle § 114 odst. 3 daňového řádu vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je proveří.

[65] Jelikož žalobce uplatňoval ve svém odvolání celou řadu odvolacích námitek, které se týkaly výroku rozhodnutí správce daně, žalovaný měl a mohl na nesprávnost výroku přijít, měl ji prověřit a při zjištění této vady pak postupovat podle § 116 odst. 1 daňového řádu a rozhodnutí správce daně změnit. Žalovaný nemohl tuto vadu přehlédnout s odůvodněním, že jde o chybu v psaní, jak tvrdí ve svém vyjádření k žalobě. Výrok je totiž závazný, a proto i nejdůležitější částí rozhodnutí. Jsou v něm konkretizována práva a povinnosti, o nichž bylo rozhodnuto. Přísné požadavky na obsah výroku jsou proto zcela namístě.

[66] Namísto toho, aby žalovaný rozhodnutí správce daně napravil a zjevnou nesprávnost odstranil, vypořádáním nedůvodných námitek žalobce vady ještě dále kumuloval, čímž své rozhodnutí učinil **nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost** (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). První chyba se týkala data vzniku celního dluhu, tedy skutečnosti ve věci ve věci jinak podstatné. Žalovaný uvedl na str. 2, 5 a 13 napadeného rozhodnutí různá data vzniku celního dluhu, konkrétně 3. 2. 2004 (str. 2), 26. 11. 2003 (str. 5) a 26. 7. 2003 (str. 13).

[67] Argumentaci žalovaného, že nepřesnost v datech nemá vliv na běh lhůty ve smyslu § 268 odst. 2, 3 celního zákona, neboť lhůta pro zapsání částky cla do evidence se rozbíhá vždy od konce roku, v němž celní dluh vznikl, je nutné odmítnout. Lhůta sice skutečně začíná běžet vždy od konce roku, v němž celní dluh vznikl, ale v dané věci se jedná o omyl v datech

na rozhraní roku 2003 a 2004. Pokud by žalovaný vycházel z data, které uvádí na str. 2 napadeného rozhodnutí (tj. 3. 2. 2004), pak by lhůta měla začít běžet 31. 12. 2004. Pokud by ovšem žalovaný vycházel z data uvedeného na str. 5 (26. 11. 2003), popř. z data na str. 13 (26. 7. 2003), pak by se lhůta rozběhla již 31. 12. 2003.

[68] Za podstatnou vadu napadeného rozhodnutí soud považuje rozpor mezi výrokem a odůvodněním. Žalovaný ve výroku svého rozhodnutí zmínil nový zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ale na str. 5 odůvodnění vycházel ze znění starého zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, účinného do 31. 12. 2003, ačkoli v dané věci, kdy by celní dluh mohl zřejmě vzniknout dle data na str. 2 napadeného rozhodnutí až po 1. 1. 2004, měl již argumentovat novým zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2004.

[69] Žalovaný se k námitce výpočtu spotřební daně v napadeném rozhodnutí vyjádřil tak, „že CÚ Břeclav dostatečným způsobem, odkazem na ust. § 5 odst. 1 písm.b) zákona o SPD, ve znění v okamžiku vzniku celního dluhu, kdy se v daném ustanovení hovoří o vzniku daňové povinnosti při dovozu vybraných výrobků dnem vzniku celního dluhu a ve výroku I. je dostatečně jasně, srozumitelně a určitě stanoven okamžik vzniku celního dluhu dne 26.11.2003, tedy den, kdy bylo zboží nezákonně odňato celnímu dohledu (§240 odst. 2 celního zákona), a tedy daňovému subjektu sdělil, k jakému že termínu byla spotřební daň stanovena. Odkazem na přechodné ustanovení § 140 odst.1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (pozn. CÚ Břeclav byla v dřívějším textu napadeného rozhodnutí i nyní odvolacím orgánem zavedena legislativní zkratka „zákon o SPD“) poukazuje CÚ Břeclav na stanovenou právní úpravu vázanosti správce daně při rozhodování právními předpisy platnými a účinnými v době vzniku daňové povinnosti“.

[70] Bez ohledu na obsah odvolacích námitek žalobce byl žalovaný povinen při svém rozhodování aplikovat právní předpis účinný ke dni vzniku celního dluhu, což však neučinil. V napadeném rozhodnutí uvedl celkem tři možná data vzniku celního dluhu (na rozdíl od prvostupňového rozhodnutí správce daně) a v pasáži, kdy měl vysvětlit a postavit na jisto k jakému termínu byla dlužníkovi stanovena spotřební daň a podle jakého právního předpisu (str. 5 napadeného rozhodnutí), uvedl zcela chybné datum vzniku celního dluhu 26. 11. 2003 k němuž pak vztáhl i chybný právní názor stran aplikace nesprávného právního předpisu „ust. § 5 odst. 1 písm. b) starého zákona o spotřebních daních“. A to přesto, že správce daně vycházel ve výroku II. z právně relevantních ustanovení § 9 odst. 2 a § 34 odst. 1 nového zákona o spotřebních daních (nikoli tedy z § 5 odst. 1 písm. b) starého zákona o spotřebních daních ve spojení s § 140 nového zákona o spotřebních daních). Odůvodnění správnosti výpočtu spotřební daně tak bylo v napadeném rozhodnutí v této části zcela chybné.

[71] K rozporům mezi výrokem a odůvodněním se již několikrát vyjádřil ve své judikatuře též Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 78/2012-36, kde uvedl, že „za nesrozumitelné je nutno podle konstantní judikatury tohoto soudu považovat zejména rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, u něhož existuje rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním apod.“

[72] Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný procesně pochybil, když vnitřně rozporné rozhodnutí správce daně potvrdil, ačkoli jej měl změnit (a napravit), a zároveň je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť je samo o sobě vnitřně rozporné, jelikož není zřejmé z jakého data vzniku celního dluhu vychází (a tomu odpovídajícího právního předpisu v příslušném znění) a část odůvodnění zcela odporuje výroku rozhodnutí. V každé konkrétní věci musí být postaveno najisto, v jaké konečné výši byly vyměřeny clo, spotřební daň a DPH a podle jakých právních předpisů. Vzhledem k rozporům mezi platebním výměrem a rozhodnutím o odvolání však toto nelze najisto postavit.

Nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaného přispěla i vnitřní nekonzistence stran otázky data vzniku celního dluhu. Rozhodnutí odvolacího orgánu je tak podle soudu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[73] Vzhledem k výše uvedenému se zdejší soud nemohl zabývat dalšími žalobními námitkami.

V.B K námitkám týkajících se podjatosti

[74] K odvolací námitce podjatosti soud uvádí, že jelikož celní kodex neobsahuje zvláštní úpravu podjatosti, tak se dle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona použije daňový řád. Podle § 77 odst. 2 daňového řádu je osoba zúčastněná na správě daní oprávněna namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Z obsahu správního spisu plyne, že námitka podjatosti pracovníků správce daně nebyla namítána v rámci prvostupňového řízení, ale byla vznesena až v odvolání, poté, kdy prvostupňové správní řízení bylo ukončeno vydáním napadeného rozhodnutí.

[75] S opožděným oznámením okolností nasvědčujících podjatosti úřední osoby či podáním námitky podjatosti daňový řád explicitně nespojuje žádné důsledky (na rozdíl od § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, či § 15a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů).

[76] Ve faktické rovině však opožděné oznámení či namítání podjatosti úřední osoby své důsledky mít bude; zejména v situaci, kdy by se později zjistilo, že úřední osoba měla být vyloučena z řízení, neboť o své podjatosti věděla již dříve. O takovou situaci ale v daném případě nejde. Správce daně vůbec nemohl s námitkou podjatosti nakládat ve smyslu § 77 odst. 4 daňového řádu, tedy postoupit námitku podjatosti k vyřízení úřední osobě stojící v čele správce daně, popř. nadřízenému správci daně. Námitka totiž byla uplatněna až v podaném odvolání a navíc z ní ani není zřejmé, která konkrétní úřední osoba měla být podjatá a z jakého důvodu. Žalovaný tak s námitkou podjatosti nemohl naložit ve smyslu § 77 daňového řádu, ale správně ji považoval za běžnou odvolací námitku (jako součást žalobcovy argumentace).

[77] Je třeba uvést, že námitka podjatosti a zneužití pravomocí úřední osoby byla vznesena v rámci zcela jiné námitky, a to nesprávné aplikace zákona o správě daní a poplatků (pod bodem 5 odvolání), kde se žalobce zabýval dokazováním. Žalovaný se důvody, proč rozhodnutí správce daně nebylo zneužitím pravomocí úřední osoby, a že jej tedy nevydala podjatá osoba, zabýval na str. 8 až 12 napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem.

[78] Soud dospěl k závěru, že žalobce uplatnil námitku zcela obecně a nespecifikoval, v čem přesně měla podjatost spočívat. Nebylo s ní tedy možné naložit ve smyslu § 77 daňového řádu. Námitka podjatosti uplatněná žalobcem až v odvolání byla proto žalovaným považována za běžnou odvolací námitku a s jako takovou s ní také bylo správně naloženo.

VI. Shrnutí, závěr a náklady řízení

[79] Vada spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[80] Při přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud přisvědčil žalobci, že žalovaný procesně pochybil, když vnitřně rozporné rozhodnutí správce daně potvrdil, ačkoli jej měl změnit. Zároveň je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť je samo o sobě vnitřně rozporné, jelikož není zřejmé z jakého data vzniku celního dluhu vycházelo, v jakém znění pak aplikovalo právní předpis a část odůvodnění zcela odporuje výroku.

[81] Soud tedy shledal důvodnou již námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Tato vada mu znemožnila zabývat se dalšími žalobními body. Proto soud rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. V něm, vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), odstraní vady především odůvodnění svého rozhodnutí.

[82] Podmínky ke zrušení rozhodnutí správce daně shledány nebyly, v předmětném správním řízení může být pokračováno, věc se vrací do odvolacího stádia řízení, v němž mohou být vytýkané vady napraveny (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008–76).

[83] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta a náhrada jeho hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby, účast u jednání) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 2 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 7.200 Kč. Přiznané náklady řízení v této věci sestávají pouze z odměny advokáta a náhrady jeho hotových výdajů, neboť žalobce byl v tomto řízení rozhodnutím soudu osvobozen od placení soudních poplatků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. prosince 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu